

Okamenela žena.

(Stara pripovedka o materini ljubezni.)

(Poslovenil F. J.)

Bilo je v starodavnih časih, ko je na široko in daleč stala voda, ko so še ribe plavale na onem svetu, kjer danes krave mulijo travo. Tam je v tistem času stala neka hišica. V ti hišici je prebivala vdova, ki je imela dva otročiča. Otročiča sta bila zdrava, ljubka, lepa po telesu in duši. Bila sta največje veselje svoje matere, njen najlepši kras in njeno vse. Pa ta uboga mamica ni imela na svetu drugega kakor skrbi, toliko skrbi, kot je na ribiški mreži lukenj.

Nekega dne je sedela uboga žena v svoji hišici pri statvah in marljivo predla. Nenadoma priteče njen mali sinček, ki se je bil zunaj pred vrati igral, na hišni prag in zakliče v sobo: »Mati, mati, voda prihaja!« Mati se prestraši in steče ven gledat. In res! Voda se je približevala z velikim bučanjem. Nastala je namreč strahovita povodenj, ki se je že razlivala prek vse pokrajine. Slapovi in valovi ter vrtinci so se vse bolj in bolj približevali njeni kočici. Uboga žena je nekaj časa od strahu kar odrevenela in srepo gledala na naraščajočo vodo, potem pa se je nenadoma prebudila iz otrplosti in premišljevanja.

Skoči v sobo in zgrabi svojo malo hčerko, ki je spala na posteljici, ter prime za roko sina in beži z njima iz hiše, da bi dosegla najbližnji griček. In ko vidi, da so ji valovi že za petami, vzame oba otročička na hrbet in beži vsa zasopla dalje.

Pa tudi voda ni bila lena. Bežala je za njo in jo lovila za noge. Robovi njene obleke postajajo mokri in že ji brije mrzla sapa skozi kosti. Mati pošilja vzdih za vzdihom v nebo in beži vse dalje in dalje. Že jo nekaj bode v prsih, a ona se za to ne briga. Ni časa, da bi počivala. Njen obupni pogled je uprt v griček. Še dobrih sto korakov. Vsa je že zasopla, a ne odneha prej, preden ne pride do cilja.

Ali kot led mrzla voda se dviga vse više in više. Že ji je do kolen. Njeni udje postajajo težki kot svinec. Le še polagoma se more prebijati skozi šumečo vodo, ki se ji sedaj dviga že do pasu.

Tedaj obupno zakriči njeno srce k Bogu za rešitev njenih otročičev. To je bil krič strašnega obupa in skrbi polne ljubezni, ki je prevpil vse šumenje voda in se dvignil do božjega prestola.

In glej, Gospod Bog je uslišal dobro mater. Njeno telo je okamenelo. Res, okamenela skala je postalo ono, kar je bilo še pred minuto živo telo. A na ti visoki skali sta bila otročička varna pred povodnijo in sta počakala, dokler se ni voda vrnila v svoje bregove.

Tako ju je ohranila pri življenju materina ljubezen, kateri ni nobena žrtev prevelika.

In ta skala se še dandanes imenuje »okamenela žena«.

